

KIJK NAAR MIJ

LAURA HAMILTON

Kijk
naar mij

the house of books

Oorspronkelijke titel

Going too far

Uitgave

Black Lace, Thames Wharf Studios, Londen

Copyright © Laura Hamilton 2001

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2004 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Linda Bansuri

Omslagontwerp

www.veekstudio.nl, Nelleke van der Vaart

Omslagdia

Getty Images

Zetwerk

Mat-Zet bv, Soest

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder vooraf schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3772 3

D/2004/8899/68

NUR 350

Hoofdstuk 1

Ik hou niet van vangnetten. Het leven moet avontuurlijk zijn, niet iets waarbij je door te sparen en plannen te maken elk risico uitsluit. Dat geeft slechts een illusie van veiligheid. Toen ik een reis voor drie maanden naar Zuid-Amerika boekte, beperkte ik mijn voorzorgsmaatregelen tot het aanbrengen van mascara en ik ging naar de kapper zodat mijn haar minder verzorging zou eisen. Zo kon ik wel op weg, zelfs over het Inca Trail. Maar mijn pa stond erop dat ik goed verzekerd op weg zou gaan, blijkbaar had hij een genereuze bui.

Maar ja, dat soort vangnetten is toch echt een illusie, en ik geef je een voorbeeld. Dankzij pa was ik verzekerd tegen vluchtvertragingen, verloren bagage, verlies van geld, diefstal, verwondingen, ziekte en overlijden. Het enige dat niet gedekt was, hadden we allebei niet voorzien, namelijk dat de vriendin die met me mee zou gaan anderhalve week voor vertrek haar been brak.

Rachel hoorde mijn woedende getier minstens vijf minuten aan voor ze de telefoon neerlegde. Ik kon haar moeilijk de schuld geven – ik had er trouwens genoeg van binnen die vijf minuten zo vaak een stompzinnige egoïst genoemd te worden – maar het was ook geen erg best idee van haar om, terwijl ze op een mountainbike van een steile heuvel af reed, te proberen een wheelie te maken.

Na uitgeraasd te zijn, begon ik erover te denken hoe het nu verder moest. Ten eerste, vond ik, had ik zelf medische behan-

deling nodig: een lekkere wodka-lime (in de aanbieding bij de supermarkt) om me wat te ontspannen. Vervolgens pakte ik mijn agenda en bladerde door de lijst met adressen. Het was makkelijk zat iemand te vinden die drie weken met me naar Turkije of een Grieks eiland gewild had, maar drie maanden naar Zuid-Amerika was wel iets anders. De enige mensen die ik kende en die zomaar drie maanden van hun werk konden wegblijven – of geen werk hadden, konden het zich niet permitteren.

Maar wie weet kon een advertentie uitkomst bieden? Dus schreef ik achter op een oude envelop:

THELMA ZOEKT LOUISE! *Ontwerpster, slimme meid v. 30, ongebr., zoekt reisgezel vanwege plotselinge ziekte van reisgenote voor 3 mnd. Zuid-Amerika. Start in Peru over 10 dgn, eind Argentinië. Activ. wandelen, kamperen, sightseeing, wijn drinken. Draagkracht en goede cond. vereist. Foto onder nr.*

Ik streepte alles door en begon opnieuw. Ach wat ook, ik gooide het in de prullenbak. Drie maanden is wel iets anders dan even wat drinken in het café om de hoek. Wat als ik een gevaarlijke gek zou treffen? Iemand die zich in Londen heel normaal gedroeg kon zich in de Atacama-woestijn wel ontpoppen als een volslagen idioot. Dan was ik in mijn eentje beter af.

De mensen nemen me trouwens nooit meteen serieus. Hoeveel mensen heten er nu Bliss? Mijn overigens heel lieve moeder was namelijk een volkomen losgeslagen hippie toen ze van me in verwachting raakte op de paardenrenbaan van Plump-ton. Nu moet ik er wel eerlijk bij zeggen dat er geen paardenrace aan de gang was, maar een popfestival. Ze had me ook naar een van de groepen kunnen noemen die daar optraden, Fairport Convention, Black Sabbath of Deep Purple. Of Plum, naar de plek waar het plaatsvond. Nu ja, ze had de bands en plaatsen vast door elkaar gehaald en de jaren zestig waren nog

maar net voorbij. En mijn moeders geheugen is toch al niet best, en ze herinnerde zich alleen dat ze daar was geweest.

Pa was, en is nog steeds, een Nederlander; Willem van Bon heet hij. Ze hadden elkaar twee dagen voordat ze zich in die roes van vrede, liefde en wiet stortten ontmoet. Ik werd, zegt mam, verwekt in de tent of misschien wel in het bos aan de rand van het terrein terwijl Deep Purple de slotact verzorgde. Ik baalde er een beetje van dat ik niet op het veel bekendere Isle of Wight Festival was verwekt en vroeg me af of een begeleiding door Bob Dylan of Leonard Cohen iets zou hebben uitgemaakt.

Je had misschien gedacht dat mijn vader en moeder elkaar na Plumpton nooit meer zouden zien, maar dan heb je het mis: ze werden echt verliefd en ze ging bij hem wonen, in Nederland. Mam krijgt nog steeds die wazige blik als ze vertelt over hoe cool Amsterdam toen was, waar pa studeerde. Maar ja, aan het luie leventje op een boot in een gracht, waar wiet kopen even normaal was als linzen koken voor het eten, kwam een eind toen pa afstudeerde, naar Rotterdam verhuisde voor een baan en een net pak ging dragen.

Binnen een paar jaar werd hij steenrijk in de oliehandel, dankzij de Arabieren en de stijgende olieprijs, maar toen had mam al genoeg van zijn nette pakken en ze keerde terug naar Engeland om eens goed na te denken over wat ze verder wilde. Daardoor heb ik maar weinig herinneringen aan Nederland, aan die tijd toen mijn vader aan drie dagen werken per week genoeg had om rijk te worden.

Nu we de materialistische wereld in Rotterdam de rug toegekeerd hadden was mam tevreden met het maken van macramé wietzakken. We woonden in een armoedige flat in Stoke Newington, wat me trouwens niks kon schelen. Er woonden allerlei soorten mensen in de buurt, en toen ik het jaar daarna naar school ging, sloot ik meteen vriendschap met Earl, Yasmin, Elvena, Hassan, Emma, Susan en Robert. Pas na de lagere school merkte ik dat mijn naam, Bliss van Bon, nogal ongewoon was. Maar ik dwaal af.

Wat ik vervolgens moest doen was Kip opbellen, mijn op een na beste vriend met ik wel eens naar bed ga, en degene door wie Rachel werd overgehaald om te gaan mountainbiken, waardoor ze haar been brak.

‘Je hoeft niks te zeggen, Bliss, ik kom eraan,’ zei die lul, en gooide de telefoon neer. Volgens mij dacht hij dat mijn woede wel iets bekoeld zou zijn tegen de tijd dat hij bij mij aankwam. Hij had beter kunnen weten, ik kan echt heel goed boos zijn en ging expres in mijn reisgidsen bladeren zodat ik de waarschuwingen tegenkwam over plekken waar je vooral niet alleen heen moest gaan omdat je zak gerold kon worden en er mensen beroofd of zelfs vermoord werden.

Zuid-Amerika is geen gebied voor een vrouw alleen. Kip had heel wat uit te leggen: waarom hij Rachel had voorgesteld te gaan mountainbiken, precies op dat moment. Ik kon hem zelfs niet eens dwingen in haar plaats te gaan. Je kunt alles proberen, maar hij had net, na jaren van ploeteren als aankomend journalist bij allerlei lifestyle-bladen, een baan gekregen bij een blad dat *Slice* heette. *Slice* had prestige en werd door kapitaalkrachtige mensen gelezen – ik vond een abonnement in elk geval boven mijn budget liggen. Tenzij hij zijn uitgever ervan kon overtuigen dat Zuid-Amerika helemaal je dat was en hij drie maanden nodig had om alles uit te pluizen, kon ik wel vergeten dat hij meeinging.

Daar ging de telefoon. Vicki wilde wat spullen bij mij in de flat neerzetten nu ze de auto van haar broer ter beschikking had. Ik moest wel akkoord gaan want we hadden een afspraak gemaakt, al doorkruiste het wel mijn plan om mijn woede op Kip te koelen. Vicki komt in mijn huis wonen terwijl ik weg ben, ze betaalt de volle huur. Het komt haar goed uit omdat ze net bij haar vriend weg is en even tot rust wil komen. Mooie timing, Vicki!

De flat is niet geweldig, moet ik toegeven, maar Stratford gaat best en ik was te druk bezig met een cursus Spaans en leren kamperen in Epping Forest om voor die korte tijd bij mam in te trekken. Jammer dat Vicki lesbisch is, anders had ze

me mooi kunnen helpen wraak te nemen op Kip, maar helaas...

Kip was er eerder. Ik trok hem aan zijn stropdas naar binnen (waren die ondingen alweer in de mode?) en duwde hem de kamer in, waar hij elegant op de bank neerplofte. Dat was mijn plan helemaal niet, van mij had hij op de grond mogen pleuren! Maar omdat Kip wel geniet van pijn was dat wellicht toch niet de juiste straf geweest. Soms is het best lastig als iemand zich niet aan de algemene spelregels houdt.

‘Dank je, Bliss. Betekent dit dat je me vergeven hebt?’ Kip glimlachte vals, als een woesteling.

‘Ik zal je kont neuken,’ antwoordde ik en maakte het alleen maar erger. Hij bevochtigde zijn lippen alleen al bij de gedachte aan een pijnlijke anale penetratie zonder glijmiddel.

‘Laten we opnieuw beginnen, Kip.’ Ik ging voor hem staan met mijn handen in mijn zij en keek naar zijn gemillimeterde haar. ‘Jij bent hier degene die enorm veel spijt heeft en berouw toont en me alles wilt geven als compensatie omdat je mijn reis zo ongeveer de grond in hebt geboord. Op je knieën!’

‘Ik ben een en al nederigheid,’ verzekerde hij me, deed zijn das af en begon zijn overhemd los te knopen. ‘Ik heb er zoveel spijt van, meesteres, ik doe alles wat u wilt, alles, om het weer goed te maken.’

‘Ja, ik zal je leren, maar hoe haal je het in je hoofd te denken dat je je kunt uitkleden? Ik ga je alles laten doen wat ik wil, maar zonder je te straffen, snap je?’

Hij trok een lelijk gezicht en zei: ‘Nou, goed dan, spelbreekster.’

‘Jij bent hier de spelbreker. Doe je hemd maar weer aan, Vicki komt er zo aan om hier wat spullen te brengen.’

‘Die krijgt wat als ze een blote mannenborst ziet,’ zei hij gelaten, maar knoopte zijn overhemd niet dicht. ‘Zo, dus je gaat me straffen door met haar te gaan zitten vrijen terwijl ik moet toekijken, en dan stuur je me weg, zonder een enkele streling?’

‘Fout. Ze houdt niet van toeschouwers, dat zou overigens

wel leuk geweest zijn. Maar je gaf mij geen kans door de telefoon iets te zeggen, dus heb je je recht verspeeld om te klagen dat ik dadelijk zorg moet besteden aan een ander. Je had geen idee hoe ik eraan toe was, wie weet had ik de reservisten van het leger wel hier op bezoek om me een cursus bloot slaat dood te geven, wat dat ook mag zijn.'

'Dat zou mooi zijn. Maar hoe laat komt ze? Wie weet kan ik je lekker even vingeren als begin van mijn boetedoening.'

Ik keek op mijn horloge. 'Goed, je krijgt tien minuten, ik wil wel wat spanning kwijt.' Ik trok mijn slipje wat omlaag en tilde mijn rok op, ging dicht bij hem staan. Meestal word ik al geil van de spanning van het elastiek van mijn slipje dat aan mijn benen trekt, maar ik wilde er nu helemaal voor gaan. Dus trok ik mijn slipje na even nadenken helemaal uit en deed mijn benen wijd.

'En nou wil ik je niet horen zeuren. Aan het werk en snel een beetje.' Zijn hoofd ging gehoorzaam op zijn doel af en zijn tong streelde me – wat word je heerlijk geil als je kwaad bent. Maar kwaad was ik nog steeds en ik wilde hem niet alleen niet horen, ik wilde hem ook niet zien. Ik liet mijn rok over hem heen vallen en deed alsof hij Gabriel Byrne was. Ik ben altijd al verzet geweest op oudere mannen of mannen met donker haar. Kip is dan ook wel een halve Ier, maar ik dacht niet aan hem. Gabriels tong ging langs mijn spleetje op en neer en drukte zich gulzig tegen mijn klit en ik bokte met mijn heupen naar voren en dacht eraan hoe ik hem ooit eens moest zien te veroveren. Maar die tong was lang niet hard genoeg.

'Laat maar, met je tong. Kun je me niet vingeren?' beval ik hem hijgend, alsof ik Gabriel toesprak. Kip was er blijkbaar door aangemoedigd en trok zijn hoofd onder mijn rok vandaan, terwijl zijn rechterhand al tussen mijn benen was.

'Zo niet, oen,' bitste ik wanhopig. 'Onder die rok terug jij, ik wil je niet zien, kop dicht!'

Hij gehoorzaamde, in de war omdat ik blijkbaar met een ander praatte, en ik bleef verder praten tegen Gabriel terwijl Kip langs mijn venusheuvel wreef en heerlijk op mijn gloeien-

de klit drukte. ‘Geweldig, lekker, heerlijk, ik kom al haast, wat ben je lekker, o God...’ Gabriel liet me heerlijk klaarkomen en mijn knieën knikten, hij greep me net hard genoeg vast toen mijn spieren zich samentrokken tegen zijn hand en weer ontspanden. Kon ik voor hem ook maar zoiets doen. Ik droomde even weg maar besepte toen dat er nog een hoofd onder mijn rok zat.

‘Jezus, Kip! Kom onder mijn rok vandaan. Je bent voorlopig klaar.’ Ik zag zijn hoofd weer en klopte mijn rok af en keek er kritisch naar. De stof is iets nieuws, linnen en zijde met polymeer versteekt. Die gaat het het volgende jaar helemaal maken, let op mijn woorden. De stof was met een van mijn nieuwe dessins bedrukt, een duizeligmakend patroon van zwart en witte spiralen met vlekken lichtgevend geel en paars, net als Engelse drop, voortgekomen uit de op-art van Jackson Pollock, die het ook helemaal gaat maken, enz.

Ik ben erg blij met die rok; slechts een fractie van mijn ontwerpen wordt inderdaad geproduceerd, maar ik ben allang blij dat ik niet al die standaardkleren van grote winkelketens hoeft te dragen.

‘Klootzak, nou is mijn rok uitgerekt.’

‘Ja, ga een beetje staan zeuren. Net vond je het allemaal nog zo heerlijk.’

‘Kop dicht, ik had het niet tegen jou, maar tegen Gabriel Byrne, aan hem dacht ik, jij was alleen maar een hand.’

‘Zo, dus er kan voor mij nog geen bedankje af?’ Hij likte zijn vingers af en krulde zijn tong, wat verleidelijk moest lijken maar het absoluut niet was.

Ik keek naar hem en zei: ‘Je hebt een stijve, wil je nog iets?’

‘Weet je...’ begon hij en likte opnieuw zijn vingers af op een – dacht hij – suggestieve manier. Soms weet ik niet of ik om hem moet lachen of huilen.

De bel ging. Hij stopte met likken en veegde met zijn hand langs zijn mond terwijl ik naar de deur ging.

Vicki was blijkbaar vergeten dat mijn flat al was ingericht. Ze had een stereo-installatie, een tv, twee grote, in erbarmelij-

ke staat verkerende planten en vier grote dozen met spullen in haar broers stationcar gepropt, waar ook zijn schilderspullen nog in lagen.

‘En dan moeten je kleren nog komen,’ merkte ik op. ‘Dat wordt krap.’

‘Ik heb weinig kleren,’ zei Vicki somber. We omhelsden elkaar omdat ik medelijden met haar heb. Correctie: ik had medelijden met haar omdat ze samenwoonde met Jo, en nu ze van haar is verlost kan het alleen maar beter gaan. Jo is zo’n egocentrische trut die zich alleen maar druk maakt over haar leeftijd en haar frustraties op Vicki botviert. Net alsof ze in een strafkamp woonde. Vicki was altijd een heel knappe meid, maar onder invloed van jaloerse Jo verwaarloosde ze zichzelf het laatste jaar steeds meer zodat Jo er steeds leuker uit ging zien. Met een beetje mazzel, en mijn tweedehands kleren en make-up ter beschikking, kon ze waarschijnlijk wel weer de oude worden.

‘Kip ken je toch wel?’

‘We hebben elkaar wel eens gezien,’ zei ze, terwijl ze ongeïnteresseerd naar hem knikte. ‘Je knopen zitten los.’

‘Ik imiteerde net Gabriel Byrne.’ Vicki liet geen spoor van verwarring merken.

‘Oké, waar zet ik de boel nu neer?’

‘Er is voldoende ruimte in de slaapkamer.’ Ze liep me achterna en ik zette de eerste doos bij het raam en deed de lamp aan. Ik gebruik de slaapkamer alleen om te slapen en me aan te kleden, dus zijn de gordijnen altijd dicht. Seks in bed is niks voor me en er blijft nooit iemand slapen, dus lijkt mijn slaapkamer wel de cel van een non.

We liepen heen en weer met haar spullen terwijl Kip op de bank zat te kijken. Niet dat hij zo lui is; hij wil alleen dat ik hem iets beveel, dus stelde ik hem teleur. Vicki houdt niet van mannen in de buurt en is verlegen, dus zij zou hem zeker ook niets vragen.

‘Pak het bier, Kip,’ zei ik ten slotte, toen zijn verlangen om iets opgedragen te krijgen al te hevig werd. Hij liep naar de keuken.

‘Nee, klojo, ga het bij de slijter halen!’ Hij schudde gelaten zijn hoofd en even later hoorde ik zijn ouwe trouwe Volkswagen Karmann Ghia starten terwijl ik de tv aan het voeteneind van het bed zette. De slijter is maar tweehonderd meter bij ons vandaan maar Kip heeft een hekel aan lopen. Hij houdt evenveel van zijn auto, zijn motor en zijn mountainbike, en hij wil best wel eens een trainen. Maar hij vindt dat voeten bedoeld zijn om er af en toe met een liniaal op te slaan, niet om mee te lopen.

‘Ga je nog steeds met hem naar bed, Bliss?’ vroeg Vicki ongelovig.

‘Wel eens,’ zei ik. ‘Je hebt iets tegen hem, hè?’

Vicki haalde haar schouders op. ‘Hij valt wel mee, als je eenmaal door zijn modieuze haar en kleren heen prikt. Maar het wordt tijd dat hij erkent dat hij homo is.’

‘Hij is geen homo,’ verzekerde ik haar, ‘maar een masochist, nou ja, voornamelijk. Hij heeft het ook met mannen gedaan, maar het kan hem gewoon weinig schelen wie zijn pijn veroorzaakt.’

‘Ja ja, en daarom ligt nu je slipje op de grond?’

Ik gaf haar een knipoog. ‘Ik had nog iets van hem te goed. Heel veel zelfs. Jaloers?’

‘Stel je niet aan. Ik hou niet van heterovrouwen. Je moet maar eens accepteren dat iemand niet wil.’ Heerlijk om Vicki zo te plagen. Ik wil helemaal niets met haar, maar ik denk dat ze het leuk vindt als ik haar af en toe eens uitdaag, vooral omdat haar zelfvertrouwen dankzij Jo nogal een deuk heeft opgelopen. Om haar wat op te peppen vertelde ik over Kips idee om haar en mij bezig te zien.

‘Als masochist zou hij dat heerlijk vinden, toch? De meeste mannen zijn al razend benieuwd naar wat lesbo’s samen uitspoken en alleen de gedachte al aan naar maar liefst twee vrouwen te kunnen kijken zal hem enorm opwinden.’

‘Ja, maar dan wel zonder dat hij zelfs maar een enkele streling krijgt.’

Vicki dacht erover na of zoiets leuk zou zijn voor een maso-

chist en ik trok mijn slipje weer aan. Ik deed dat heel langzaam om te kijken of dat Vicki opwond. Ze bloosde en vatte het blijkbaar op zoals het bedoeld was – als een compliment. Nu moet ik bekennen dat ik mooie lange benen heb, slanke kuiten die extra geaccentueerd worden wanneer ik een kort rokje draag met bijpassende zwarte naaldhakschoentjes. En mijn bovenbenen zijn gespierd, mijn schaamhaar is dik en blond en mijn kut was nog nat door de zorg die Kip daaraan had besteed. Mijn slipje was ook mooi, een nogal duur uitgevallen aankoop die ik me alleen kon permitteren doordat pa geld had overgemaakt. Ik draaide me om terwijl ik het slipje omhoogtrok om haar mijn achterste te laten bekijken zodat ze zou zien wat ze misliep. Ik klopte voor de tweede keer mijn rokje af en legde haar uit hoe belangrijk polymeren tegenwoordig in de textielindustrie zijn. Ze moest die stof maar eens voelen. Ze voelde lachend aan mijn billen en ik vroeg me af of ze ooit wel eens met een hetero vrouw naar bed wilde, dat kon toch geen kwaad?

Kip kwam terug met een krat Beck's Bier, waarop ik hem uitgebreid de les las over hoe stom het was dat Rachel dank zij hem uitgeschakeld was. Nu Vicki mijn flat zou bewonen was het niet bij me opgekomen om haar te vragen mee te gaan in plaats van Rachel. Vicki is sociaal werkster, dus ik denk dat niemand het gek zou vinden als ze drie maanden niet op haar werk zou komen. Als ik je zou vertellen voor welke stadsdeelraad ze werkt, ben je er vast van overtuigd dat niemand het ook maar zou merken. Maar ze is zo toegewijd dat ze al walgt van alleen het idee om haar werk een paar dagen in de steek te laten.

Dat was dus dat. Ze ging weg nadat ze slechts een enkel biertje had gedronken – heel verstandig als je weet hoe erbarmelijk ze rijdt. Kip en ik maakten nog een tweede open en keken elkaar uitdagend aan. Ik was er nog niet uit of ik hem wilde straffen, of juist niet, hetgeen een grotere straf zou betekenen.

‘Vooruit, het tweede deel van mijn boetedoening,’ zei hij. Ik

had een fikse wodka en een biertje op, dus vond ik alles al snel goed, en ik zat er net aan te denken mezelf eens lekker door hem te laten verwennen toen hij opeens een briefje uit zijn zak haalde.

‘Ik heb een vriend,’ begon hij, maar maakte zijn zin niet af. Ik was nogal onder de indruk. Jeetje, een vriend! Volgens mij waren Rachel en ik de enige vriendinnen die hij had en kende hij verder niemand.

‘Ik heb een vriend,’ herhaalde hij. ‘In Zuid-Amerika.’

‘O ja?’ Ik viel van mijn stoel van verbazing. ‘Waarom heb je me dat niet meteen verteld?’

‘Eh, nou, Charlie, hij heet tegenwoordig Carlos. En hij zit momenteel’ – hij keek op zijn horloge en berekende hoe laat het daar was – ‘te eten bij een of ander visrestaurant in het centrum van Miraflores. Dat is een wijk in Lima, weet je.’

Ik keek hem niet-begrijpend aan. ‘Lima, waar is dat?’

‘Hoeveel plaatsen heten er Lima? Lima in Peru natuurlijk, sukkel. Waar je over een paar dagen heen vliegt. En ik schrijf hem regelmatig. Hij laat me weten dat, eh’ —hij keek op het briefje – ‘hij het leuk vindt om mijn vriendinnen te ontmoeten en hun de stad te laten zien, als ze willen.’

Ik griste het briefje uit zijn hand. Inderdaad een e-mail uit Lima, althans dat mocht ik aannemen. Carlos was begonnen met ‘hé maatje lang niks van je gehoord’ en schreef verder dat hij al een paar maanden in Peru was als vertegenwoordiger van een instelling die aan ontwikkelingshulp deed, en zeker, hij vond het leuk me te ontmoeten en hij zou de hele dag op kantoor zijn, behalve met de lunch die hij in een visrestaurant zou gaan gebruiken.

‘Is dit wel te vertrouwen? Waarom heb je me daar eerder niets over verteld? Zelfs toen Rachel zou meegaan was het leuk geweest om een contactadres in Lima te hebben.’

Kip keek als een goochelaar die de perfecte truc heeft laten zien. ‘Nou, omdat hij de laatste keer dat ik hem sprak, nog in de VS zat. Maar oorspronkelijk is hij Peruviaan, dus toen ik hoorde dat Rachel de komende zes weken in het gips loopt

belde ik hem op zijn werk om te vragen of hij in Zuid-Amerika nog ouwe tantes of kennissen heeft. Tot mijn verbazing hoorde ik dat hij zelf al zes maanden in Zuid-Amerika aan het werk was en momenteel in Peru werkte. Hij gaf me zijn e-mail en *voilà*, eh, hola, dat lijkt er meer op.’

Ik keek naar de e-mail en dacht na over het Spaanse equivalent voor *voilà*, maar vond alleen *ecco*, wat beslist Italiaans is. Ik was in tweestrijd: zou ik Kip eruit schoppen nu hij in elk geval zijn best gedaan had iets goed te maken, om vervolgens mijn taalstudie op te pakken – of zou ik dankbaar zijn omdat hij me aan een contactpersoon had geholpen en hem als teken daarvan lekkere seks gunnen?

‘Dat betekent hallo,’ zei ik afwezig. ‘Het is – *ecco* – shit, nee! Alweer dat stomme Italiaans, het is *voilà*, nee ook niet, het is... ach laat ook maar. Waar ken je hem van? En hoezo heet hij Charlie en noemt hij zich nu Carlos? Als hij uit Peru komt heet hij toch oorspronkelijk geen Charlie?’

‘Hij is half Engels, half Peruviaan, zoiets als een muilnier.’

‘Pas op jij. Ik heb zijn e-mail, dus zal ik alle beledigingen aan zijn adres doorgeven. En ik neem niet aan dat je hem zo stom vindt.’

‘Sorry, ik maakte een grapje. Ik heb geen idee hoe slim hij werkelijk is. We kennen elkaar van de universiteit, deden dezelfde studie maar zaten niet in hetzelfde jaar. Ik ging daarna naar de journalistenopleiding, hij naar Harvard, en toen ik bij de *Evening Standard* werkte kwamen we elkaar opnieuw tegen. Hij werkte voor een duur en heel bekend consultantsbureau in Londen. Daarna kreeg hij een baan in Madrid en ik ging voor allerlei bladen werken. Een paar jaar geleden is hij naar de States verhuisd. Toen ik daar vorig jaar een opdracht had logeerde ik bij hem in New York, weet je dat niet meer?’

‘Ik heb allang de hoop opgegeven jouw reizen allemaal te volgen,’ zei ik droogjes.

‘Vast wel,’ zei Kip. ‘In elk geval vond ik altijd al dat hij iets Spaans over zich had. En heus, Bliss, ik was oprecht bezorgd over hoe het nu met jou moest toen me opeens te binnen

schoot dat zijn vader uit Peru komt. Er is een linkse staatsgreep geweest voor Charlie geboren werd en de hele familie is toen het land ontvlucht. Ik heb hem er wel eens iets over horen vertellen; ze waren rijk, maar hun land, hun *estancia* of hoe het ook heet, werd ingepikt door de staat om onder arme boeren te worden verdeeld. Dus woonde Charlie de eerste tien jaar van zijn leven in Spanje en ging daarna hier naar school.'

'Oké, dat wat betreft zijn achtergrond. Maar hoe ziet hij eruit, hoe is hij?'

'Rustig, filosofisch type. Sterk en gespierd. Hij lijkt wel op mij.'

Daar zijn we mee gezegend, dacht ik. 'Het lijkt vergeleken met jou een hele vooruitgang,' zei ik terwijl ik Kip ondanks zijn verwarring en geklets met de minuut aardiger ging vinden. 'Nu vertel je me zeker nog dat hij dezelfde voorkeuren heeft als jij?'

Ik keek hem aan en knielde neer tussen zijn benen. Mijn vingers trokken zijn overhemd verder open en ik pakte zijn tepels, kneep er eerst zachtjes in, toen wat harder. Hij hijgde al van voorpret. 'Nou?' vroeg ik, terwijl ik hard kneep. Ik liet met mijn rechterhand los en pakte daarmee zijn haren vast om zijn hoofd hard naar achteren te trekken. Zijn hoekige, bleke gezicht kwam onder zijn pikzwarte haar vandaan.

'Nee, vast niet. Ik heb geen idee, echt waar. Maar een meid die met hem was uitgegaan vertelde me dat hij... vreemd was.'

'Hoezo, vreemd?' hijgde ik. Hij vernauwde zijn ogen tot spleetjes toen ik zijn rits losmaakte en mijn hand om zijn stijve legde. 'Hij liet haar allerlei dingen aantrekken. Korsetten en zo.'

'Vind ik ook leuk, niks vreemds aan.'

'Hij had ook handboeien, maar dat wilde ze niet.' Nu was ik echt geïnteresseerd en mijn kut begon te kloppen. Kip had een stijve, strakke pik en ik liet mijn handen er stevig langs gaan, omhoog en omlaag, zoals hij graag wilde.

'Heeft hij haar dingen laten doen die ze niet wilde?'

'Jezus, nee, het is een vriend van mij. Hij houdt gewoon van toneelspelen. Je bent toch niet bezorgd?'

‘Opgewonden. Trek dat zootje uit.’ Kip stond op, deed zijn broek uit en draaide zich om zodat ik de littekens zag die zelfs tegen Kips bleke lijf nog wit afstaken – ooit was hij echt te hard met een zweep geslagen waardoor hij besepte dat zijn voorkeur voor pijn geen werkelijk masochisme was. Hoewel ik moet bekennen dat ik er wel eens aan denk zweepslagen te krijgen tot ik om genade smee, maar als het er echt op aan komt zou ik niet willen. Toch geeft het me een kick als ik naar Kips littekens kijk. Ik trok mijn korte rokje uit en stond daar nu met alleen mijn satijnen beha en slipje, op naaldhakken. Maar in gedachten droeg ik een zwarte bustier en jarretels voor Carlos, alias Charlie.

‘Hoe ziet hij eruit?’

‘Let maar niet op mij, ik ben er alleen maar echt. Donker lang haar, kort lichaam, gespierd, Mooie kop, grote neus, net een Spanjaard, oké? En gaan we nou neuken?’

‘Nog niet.’ Ik knielde voor hem neer, zorgde dat ik genoeg speeksel in mijn mond had en begon toen zijn pik te bewerken, met grote halen likte en zoog ik aan hem. Toen hij dat lekker begon te vinden kneep ik hard met mijn nagels in zijn billen en draaide met mijn handen terwijl ik met mijn mond doorging. Hij kreunde binnensmonds maar zei geen woord terwijl ik mijn nagels langs zijn billen omlaag liet krassen.

‘Vicki denkt dat je eigenlijk homo bent,’ zei ik nadat ik mijn mond door mijn handen vervangen had. ‘Maar ik vertelde haar dat het je niet uitmaakt met wie je neukt, als ze maar flink met hun nagels knijpen.’

‘Bij mij op het werk is een man,’ hijgde hij toen ik met mijn linkerhand rond de basis van zijn pik draaide, langs zijn door speeksel vochtige pik ging. Vergeleken bij zijn bleke lijf was zijn pik paars, hij stak fel af tegen zijn zwarte schaamhaar. Ik wilde meer over die man horen, dus pakte ik mijn speeltjes uit de bureaulade. Hij zuchtte van genot toen hij zag hoe ik het hulpstukje op de vibrator zette. Ik kneep in zijn kloten en beval hem een condoom om te doen en op handen en voeten te gaan zitten net als de hond die hij was, waardoor hij nog

meer opgewonden werd. Ik wreef zijn kont met glijmiddel in en drukte de vibrator er langzaam maar stevig in, ik ging er wat mee op en neer zodat hij het al lekker begon te vinden voordat ik het apparaat inschakelde. Ik trok mijn slipje uit en liet het ding in zijn kont zitten, en zijn anus zoemde terwijl ik me onder hem schoof om van aangezicht tot aangezicht zijn lul in mijn kut te voelen.

Ik sloeg mijn benen om zijn rug en trok mezelf omhoog zodat mijn natte lijf tegen dat van hem wreef. Zijn pik was nog groter dan eerst en ik stootte hard tegen hem aan. Ik greep hem vast met mijn benen en mijn handen gingen naar de vibrator die ik er langzaam in en uit liet bewegen.

‘Oké, die vent op je werk?’ vroeg ik. Hij antwoordde hijgend. ‘Een fotograaf, Stevenson. Lang haar in een paardenstaart, draagt altijd zwart. Mooi lijf, sterke persoonlijkheid, weet je. Praat graag over seks, liet me haast klaarkomen alleen door erover te praten.’

‘Wat? De man die zo graag pijn wil lijden komt haast klaar door alleen geklets, zonder klappen?’

‘Ja, nadat we eenmaal op dezelfde golfleengte zaten vertelde ik hem wat ik fijn vond en hij zei dat het hem deed denken aan een vrouw die hij kende, die twee mannen had met allebei een oogje op haar, maar voordat ze iets mochten doen liet ze hen elkaar pijn doen terwijl ze toekeek. Eerst viel het nog wel mee – wat zweepslagen en wat knijpen, hard op de ogen drukken en zo, net genoeg om hen te laten gillen en haar te smeken of ze op mochten houden, zodat ze hun beloning – een wip – konden incasseren. Maar het ging er steeds harder aan toe, en toen ze zei dat ze mochten stoppen vroegen ze of ze door mochten gaan voordat ze haar wilden neuken.’

‘Klinkt alsof ze haar hand overspeeld had,’ zei ik terwijl ik mijn benen wat verschoof zodat ik mijn hielen hard in zijn zij kon drukken. Hij hijgde zo hard dat ik dacht dat hij al haast klaarkwam.

‘Ja, maar toen leerde ze hun een lesje – ze dwong hen elkaar te neuken. Tenminste, dat dacht zij, maar wie weet wilden ze

het zelf wel. Eerst begonnen ze heel voorzichtig met een vibrator, maar al snel deden ze het met hun eigen pik. Zij kwam haast klaar door toe te kijken en liet hen daarna om beurten haar neuken en vingeren. Maar al snel kwamen ze zelf eerder klaar.’

‘Dus gingen ze verder zonder haar?’ Mijn klit werd als een elektrisch geladen bol steeds verder opgeladen door Kips schaambeem, maar ik wilde meer van dat warme gevoel door me heen voelen gaan. Ik schopte mijn schoenen uit zonder te stoppen en Kip bevestigde dat die jongens het samen heerlijk hadden en dat ze die vrouw daarna even snel klaar vingerden. Ik stak een van mijn naaldhakken in zijn mond en wreef met de punt van de andere schoen tegen mijn klit. Hij boog zijn hoofd van schaamte en opwinding en kwam, een seconde na mij, klaar.

Ik werkte me los van zijn pik en lag op mijn rug, steunend op mijn ellebogen. Met de schoen in zijn mond en het condoom om zijn snel kleiner wordende lul en de vibrator in zijn kont zag hij er gewoon belachelijk uit. Ik nam een foto van hem. Hoewel hij mijn reisplannen in de war had geschopt was ik bevredigd en ik gunde hem best zijn pleziertje.

Het afscheidsfeestje was geen succes. Er waren veel mensen die niets met elkaar gemeen hadden. Rachel zat met haar been in het gips en kon niets doen – de meeste anderen ook niet meer tegen de tijd dat ze vertrokken. Met als uitzondering de man in het zwart, die wel mooi, maar te zeer op zichzelf gericht was. Kip mocht hem van me houden. Doordat Kip me elke dag belde wist ik hoe hun relatie zich – tergend langzaam – ontwikkelde.

Met het excuus van stiekem een lijntje coke te snuiven op de wc (zoals Stevenson voorwendde, Kip heeft nog nooit bezwaar gehad als iets illegaal was) pijnste Stevenson Kip, wat ‘het lekkerste was dat ik mijn hele leven heb meegemaakt’, nou ja, op het klaarkomen na dan, want dat stond hij niet toe. Als hij de rest van die avond last had van zijn kloten was het zijn eigen schuld en hij vond het best.

Mam kwam, met Terry, haar nieuwe vriend die ik een of twee keer gezien had, een echte engerd. Hoewel hij totnogtoe zijn handen redelijk thuis houdt gebruikt hij elk mogelijk excuus om me aan te raken en ik zie aan zijn ogen, achter dat John Lennon-brillette, dat hij niet van plan is zijn smerige moeder-en-dochterfantasie op te geven. Droom lekker verder, liefje.

De lui van mijn werk baalden omdat Kip en Stevenson er veel hipper uitzagen dan zij, en daarom bleven ze als een stel jonge hondjes achter mij aan huppelen. Nu moet ik toegeven dat ik inderdaad gezegd heb dat ik na mijn reis wel weer terugkom, maar ik vergelijk het maar met zwangerschapsverlof: in veel gevallen ben je daarna wel vertrokken, en dat ben ik ook van plan. Sommige mensen keken geërgerd naar de poster van Kips foto aan de muur, maar de meesten vonden hem mooi. Ik wist niet of ik die wel aan mam wilde laten zien, maar op haar leeftijd kan ze, ijdel als ze is, zonder bril weinig zien. Dus had ze misschien geen idee wat het voorstelde.

Misschien wordt foto's maken wel mijn volgende project en dus was ik op een botte manier aardig tegen Stevenson (wat hij waardeerde) omdat hij die foto mooi vond, hoewel ik eerst instinctief een afkeer van hem had.

De lesbo's, onder leiding van Vicki en zonder Jo, hadden het naar hun zin. Vicki was heerlijk ontspannen en gelukkig, en wat nog beter was waren de blikken die haar vriendin Sally me toewierp, die werden naarmate ze meer dronk steeds aardiger.

'Wat zit je haar leuk, zo kort, waarom heb je dat niet eerder gedaan?' zei ze toen ze er met haar hand overheen ging. 'Heb je het licht gezien? Weggaan met Rachel, je haar zo kort, wil je daar iets mee zeggen of zo?'

'Wat, een uitje? Nee, maar ik ben erg flexibel,' vertelde ik haar en pakte haar hand vast die ze in mijn nek legde. 'Jij ook?' Ze lachte en trok haar wenkbrauwen op. 'Hoe lang denk je dat dit goed gaat?'

'Geen idee, maar het lijkt erop dat je voldoende uithou-

dingsvermogen hebt.’ En ik knipperde een paar maal met mijn ogen en keek haar veelzeggend aan: ogen halfdicht, lippen van elkaar. En ik hoopte op wat wie weet ging komen. Als dit, samen met mijn diepe décolleté en de veertjes langs mijn neklijn niet werkte, wist ik het ook niet meer. Ik had trouwens al langer erover gedacht mijn haar kort te willen, maar de reis was net datgene dat het zetje in die richting gaf. Door mijn gezonde uiterlijk en sproeten zag ik er schalks uit, althans in de ogen van lesbo’s en jongens die niet wisten of ze nou wel of geen homo waren.

Helaas kon het met Sally die avond niets worden doordat mam en Terry wilden blijven slapen en doordat Rachel de twee mensen van mijn werk die ik echt mag, Unity en Franco, de hele tijd aan de praat hield over hoe ze baalde omdat de reis van haar leven nu niet doorging.

‘Dus je gaat kamperen? Alleen?’ vroeg mam bezorgd. Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, dat zou om problemen vragen zijn. We hadden al moeite genoeg samen de tent op te zetten, dus als ik in mijn eentje de haringen erin moet rammen en jongens moet ontvangen...’

‘Ja, jongens ontvangen, dat is wel iets voor jou,’ zei Rachel, die in de verdediging ging, maar zich duidelijk schuldig voelde.

‘Ik neem een slaapzak en een matje mee, omdat ik het Inca Trail wel met een groep zal moeten lopen en liever mijn eigen spullen heb dan ze te moeten huren. Stel je voor, een slaapzak waar al horden vieze reizigers in hebben geslapen.’

Rachel keek nu nog berouwvoller dan eerst, en terecht. Een van de redenen voor ons om nu te boeken was geweest dat de overheid in Peru binnenkort mensen verbiedt nog in hun eentje het Inca Trail te lopen, je mag dan alleen nog met een groep mee. Maar ik wilde niet met een groep mee, dus wilde ik het ingaan van die maatregel voor zijn. Maar dat deed er nu allemaal niet meer toe, dankzij Rachel.

‘Ik heb er zo’n spijt van,’ zei ze voor de zoveelste keer, maar ditmaal stonden de tranen in haar ogen en ik concludeerde dat ze gewoon te veel gedronken had en de hele avond verder zou

kunnen janken. Franco probeerde haar tranen weg te vegen terwijl Unity mij aansprak.

‘Kom je na je reis weer bij ons werken?’ vroeg ze zachtjes. Ik haalde mijn schouders op en zei: ‘Alleen als ik verder niks kan vinden. Ik wil iets dat beter bij me past. Die baan heb ik alleen genomen om wat meer ervaring te krijgen, en ik doe het nu al vijf jaar. Dat ik dat textielproject op de universiteit heb gedaan wil niet zeggen dat ik de rest van mijn leven stoffen wil ontwerpen.’

‘Maar je bent er goed in,’ zei Unity.

‘Ja, ik kan ook geweldig neuken, maar toch wil ik ook geen hoer worden.’

‘O, Bliss,’ zuchtte mam. ‘Ik maak me zo’n zorgen over je. Peru is gevaarlijk. Er zitten revolutionairen, gewapende rebellen.’

‘Allang niet meer, mam. Maak je geen zorgen. Een vriend van Kip woont in Lima en komt me van het vliegtuig halen.’

‘O, dan is het goed, ik probeer me verder geen zorgen te maken, dat beloof ik. Weet je dat je met dat korte haar op je vader lijkt?’ Ze ging met haar handen erdoorheen. Ik haalde haar handen daar weg.

‘Ik dacht dat pa hartstikke lang haar had toen jullie bij elkaar waren, mam.’

‘Ja, tot hij die baan kreeg. Wat jammer was dat. Maar je lijkt nu echt op hem.’

‘Je bedoelt, ik lijk op hem toen hij dertig was en besloot om iets met zijn leven te gaan doen.’

‘Hij heeft me bedrogen,’ zei mam plechtig. ‘Hij veranderde zo drastisch... nu ja, het is allemaal op zijn pootjes terechtgekomen.’

Ik vroeg me even af waarom mam niet had kunnen vallen op een man die meer op Willem Dafoe leek dan op Willem van Bon. Van die hoge jukbeenderen en een bredere mond waren toch veel mooier dan zo’n dikke neus en een rond gezicht zoals dat van pa, maar ja, je kunt ook weer niet alles hebben.

Ik was het zat, en in plaats van nog meer hints te geven

gooide ik iedereen er gewoon uit. Ik was in elk geval zo slim geweest het feestje twee dagen voor mijn vertrek te geven dus had ik morgen de hele dag om op te ruimen. Ik moest alleen het meubilair weer uit de slaapkamer slepen en stapelde wat ik achter wilde laten op de sofa: reisboeken, condooms (belachelijk hoeveel mensen denken dat zoiets origineel is), een paar boekjes om tijdens de lange vlucht te lezen en een horloge dat licht geeft in het donker, wat in de tent prima was geweest, maar mam had het ding gekocht voor het ongeluk van Rachel.

Toen ik daarmee klaar was schonk ik mezelf nog een laatste glas wijn in en ik dacht erover na dat ik eindelijk een van Vicki's vriendinnen had ontmoet die niet meteen een kruis slaat of knoflook gaat eten bij de gedachte met een normale vrouw naar bed te gaan, en de kans om met haar iets te beginnen in de grond geboord werd door mijn zogenaamde vrienden en mam. Maar wie weet was ik gewoon toch te moe geweest.

Daar ging de telefoon. Vast mam die me wilde vertellen dat ze veilig waren thuisgekomen, alsof er op haar gepast moest worden – maar nee.

‘Zijn ze weg?’

‘Eindelijk. Jammer dat je niet kon blijven.’

‘Sorry, maar ik kreeg de kriebels van je moeders vriend.’

‘Ik ook. Ik denk dat het lastig wordt om je nog te zien voor je vertrekt?’

‘Tenzij je nuchter genoeg bent om nu naar Peckham te rijden.’

‘Ik betwijfel of ik morgen nuchter het eind van onze straat haal. Alleen heb ik geen auto, dus dat is geen punt.’ Ze giechelde. ‘Ik ben er ook nog wanneer je weer terug bent.’

‘Ik stuur je in elk geval een kaartje.’

‘Tot ziens.’ En ik ging naar bed met mijn gedachten bij Sally, maar ook bij Carlos Garcia, alias Charlie die het leuk vond als je een korset aantrok. Toen ik in slaap viel had ik in gedachten een zwartleren catsuit aan, ik knielde voor Sally die rode

kant en vinyl droeg en aan de muur was geketend. Carlos zag eruit als Che Guevara en droeg het militaire uniform van een Zuid-Amerikaanse dictator en beval me wat ik met mijn tong moest doen. Mijn hand ging heen en weer tegen mijn gladde kut en maar een paar halen later verstijfde ik, kwam klaar... en voor ik het wist was het ochtend.